

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Μόλις ὅμως ἀνεχώρησε καὶ ὁ ταχυδρόμος ἔφερεν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν μητέρα του, διὰ τῆς ὁποίας αὐτὴ τὸν εἰδοποιεῖ, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ἦτο ἐκεῖ.

Εἰς τὴν εἰδησιν ταύτην ἡ κυρία Κλάρα ἦτο ὅλη χαρὰ, εἶπε δὲ εἰς τὴν Χαΐδην τόσα πολλὰ πράγματα εὐχάριστα διὰ τὴν κυροῦλά της, ὥστε ἡ Χαΐδη ὁσάκις ἤθελε νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς κ. Σήσμαν, ἔλεγε κυροῦλα.

Ἡ ἐλευθερία αὕτη ἐξώργιζε τὴν κυρίαν Λουκίαν, καὶ τὴν ἔκαμνε νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ διὰ τὴν χωριατοσύνην της. « Δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζῃς τὴν κ. Σήσμαν, κυροῦλα, διότι δὲν ἔχεις καμμίαν συγγένειαν μὲ αὐτήν. Εἶναι κυροῦλα τῆς κ. Κλάρας καὶ ὄχι ἰδική σου. Σὺ πρέπει νὰ λέγῃς εὐγενεστάτη. Ἀκούεις; »

Ἄλλ' ἡ Χαΐδη δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ διατί τάχα νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ καλῇ τὴν κ. Σήσμαν κυροῦλα — ἀλλὰ εὐγενεστάτην — καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κ. Λουκίαν διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρρος.

Τέλος πάντων κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν ἡ κυρία Σήσμαν ἦλθεν, ὅλοι δὲ οἱ οἰκιακοὶ κατέβησαν εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῶν.

Μόνη ἡ Χαΐδη δὲν ἐφάνη, διότι ἡ κ. Λουκία τὴν εἶχε διατάξει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ νὰ μένῃ ἐκεῖ, ἕως οὗ τὴν καλέσουν, ἐπρόσθεσεν δὲ ὅτι ἡ κ. Σήσμαν ἐπιθυμεῖ νὰ μείνῃ μόνη μὲ τὴν κ. Κλάραν.

Ἐνῶ δὲ ἐκάθητο εἰς τὸ δωμάτιόν της σκεπτομένη ὅσα τῆς εἶπεν ἡ κ. Λουκία, ἤνοιξε τὴν θύραν ἡ Τιννέττη, καὶ τῆς εἶπεν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἡ κ. Σήσμαν μὲ τὴν κ. Κλάραν θέλουν νὰ τὴν ἰδοῦν.

Ἡ Χαΐδη ὑπήκουσεν ἀμέσως καὶ διευθύνθη εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καθὼς δὲ ἤνοιξε τὴν θύραν αὐτῆς, ἡ κ. Σήσμαν μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην τὴν ἐπροσκάλεσε νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτήν. Ἡ Χαΐδη τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν, εἶπε, « Καλὴ ἡμέρα κυρία εὐγενεστάτη! »

« Αὐτὸ δὲν εἶνε κακόν, » εἶπεν ἡ κυροῦλα γελῶσα. « Ἔτσι, χαιρετοῦν εἰς τὸν τόπον σου ἐπάνω εἰς τὰ βουνά σας ;

— Ὅχι, ἐκεῖ πέρα ποῦ κατοικοῦμεν ἡμεῖς δὲν εἶναι καμμία νὰ ἔχῃ τοιοῦτον ὄνομα, — εἶπεν ἡ Χαΐδη μὲ συστολήν.

— Οὐτε ἐδῶ, καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, — εἶπεν ἡ κ. Σήσμαν, καὶ ἐχάιδευσεν τὴν μικρὰν εἰς τὸν λαϊμόν. Εἰς τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὴν τραπεζαρίαν

εἶμαι πάντοτε κυροῦλα. Σὺ δὲ νὰ μὲ ὀνομάζῃς πάντοτε μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— « Εὐχαρίστως — μάλιστα ἠτοιμαζόμενη νὰ σὰς καλέσω οὕτω πως, » ἀπεκρίθη ἡ Χαΐδη. Ἄλλὰ . . .

— Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι, καλὴ μου κόρη ; — ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ κυρία Σήσμαν.

— Τὸ ὄνομά μου εἶνε Χαΐδη, ἀπεκρίθη ἡ μικρά. Ἄλλὰ ἂν πρέπη νὰ ὀνομάζωμαι Ἄδελφάιδ', θὰ προσέχω εἰς τὸ ἐξῆς, ν' ἀποκρίνωμαι, ὅταν μὲ καλοῦν μὲ αὐτό, ἐπρόσθεσε τὸ κοράσιον μὲ πινημένην φωνήν, διότι ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἔνοχον, ἐπειδὴ πολλὰκις ἡ κυρία Λουκία τὴν ἐκάλεσε μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν της ἡ Χαΐδη καὶ ἡ κυρία Λουκία εἰσῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἀφοῦ δὲ ἐχαίρηθησε τὴν κυρίαν Σήσμαν, « Νομίζω, εἶπε, ὅτι σεις κυρία συμφωνεῖτε μὲ ἐμὲ ὅτι πρέπει νὰ ἐκλέξω ἐν ὄνομα διὰ τὴν Χαΐδην, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μεταχειρίζηται τις χωρὶς νὰ ἐνοχλῆται, ἔστω καὶ χάριν τῶν ὑπηρετῶν. »

Ἄλλ' ἂν, ἀγαπητῆ μου Λουκία, ἡ Χαΐδη ἔχει αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ εὐχαριστεῖται μὲ αὐτό, δὲν βλέπω τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ τὸ ἀλλάξωμεν.

Ἄφοῦ τὸ θέλετε ἔτσι, εἶπεν ἡ κ. Λουκία, βεβαίως θὰ γείνη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὀλίγον μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ κ. Σήσμαν μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Λουκίας, καὶ τὴν ἠρώτησε ποῦ μένει ἡ Χαΐδη μετὰ τὸ γεῦμα, καὶ τί κάμνει.

— Κάθηται εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου ἠμπορεῖ νὰ ἐνασχολῆται, ἂν ἤξευρεν ἡ εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν ὁποιοῦδήποτε χρησιμοῦ πράγματος. Ἄλλὰ, κυρία Σήσμαν, πρέπει νὰ ἤξευρετε τόσον μωρὰ σχέδια τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου κάμνει τὸ κοράσιον τοῦτο, καὶ συχνὰ μάλιστα καὶ τὰ πραγματοποιεῖ, ὥστε εἰς εὐγενῆ κοινωνίαν οὔτε νὰ τὰ ὀνομάσῃ κανεὶς δύναται.

Ἄἔτσι θὰ ἔκαμνα καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σήσμαν, ἂν ἤμην ἠναγκασμένη νὰ κάθηναι μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπως ἡ Χαΐδη. Ἄλλὰ τώρα, πῆγαινε παρακαλῶ καὶ φέρε εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὸ κοράσιον, ἐπειδὴ ἔχω μερικὰ βιβλία δι' αὐτό.

Ἄλλὰ, κυρία Σήσμαν, ἐφώνησεν ἡ κ. Λουκία τί δύναται τὸ κοράσιον ἐκεῖνο νὰ κάμῃ μὲ τὰ βιβλία ; Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τῆς ἐδῶ διαμονῆς της δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὸ ἀλφάβητον. Εἶναι ἀδύνατον νὰ τῆς δώσῃ τις τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ ἀναγνώσεως. Ὁ διδάσκαλος δύναται νὰ σὰς εἴπῃ ὅλα περὶ τούτου. Ἐὰν δὲ αὐτὸς δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴν ἀγγέλου θὰ παρήτει τὰ μαθήματα πρὸ πολλοῦ.

(Ἀκολουθεῖ.)